

Ženich byl ve fraku a cylindru, nevěsta v bílých šatech se závojem, ale našly se přirozeně i výjimky, byla objednána menší kapela a po jídle se tancovalo, někdy byl vyhlašován tzv. *večer nevěsty*, do kostela vedl nevěstu dobrý známý ženicha, na farním později na obecním úřadě byli registrováni dva svědci, rozvedení kteří se chtěli ženit podruhé a bez vyznání se mohli oženit jen na okr. úřadě v Děčíně.

Narození a úmrtí u těchto osob bylo registrováno tamtéž, úmrtí se v obci oznamovalo umíráčkem, vytištěné parte které bylo vyvěšeno a roznešeno po domech. Při pohřbu šla vpředu 10ti až 12ti členná kapela s několika zpěváky a za ní byly nešeny nosítka s rakví, pohřební vůz nebyl na Rychnově zvykem, nosítka neslo 8 mužů kteří se střídali, většinou se jednalo o sousedy a známé kteří dostali malý obnos, u členů hasičského spolku a u veteránů se jednalo o jejich kolegy. Pohřby dětí byly obstarány mladými chlapci kteří měli široké bílé šerpy a ty spouštěli za mrtvým do hrobu, po obřadu se šlo do hospody zapít pochovaného což se většinou protáhlo do časných hodin.

Volný čas,

o muzikanty nebyla na Rychnově nouze, bylo možno sestavit lehce až tři kapely o 10-12ti muzikantech, v okolí se sotva konal koncert kde by nebyl muzikant z Rychnova. Okolo r.1900 zde byly kapely: Josefa Richtera (po jeho smrti vedl kapelu jeho bratr Franz) a Wilhelma Richtera, počátkem roku 1930 se jako kapelník osamostatnil Rudolf Weigel. V těchto třech kapelách hráli často stejní muzikanti v Rychnově a okolí, kapela Wilhelma Richtera hrála léta v Dobkovicích, Choraticích i v dalších vsích labského údolí. Pěvecká činnost dalších obyvatel Rychnova se soustřeďovala na církevní hudbu, kde dosahovali významných úspěchů, výbornými pěvci byli: pí.Pöhlig(soprán, č.p.136), pí.Elli Platzek(alt,č.p. 124),p.Emil Schicktanz(tenor,č.p.11), p.Josef Richter(bas, č.p.184), také sl. Kaulfusová, sl. Schicktanzová a další.

V dřívějších letech se mládež scházívala v domech kde se předlo, už v roce 1900 s přibývajícím mechanizací přádelnictví tento zvyk vymizel, místo toho se scházeli při draní peří, skoro každou sobotu se tančilo. Hoši s dívkami pořádali střídavě *Kranz věneček?*, odpoledne táhli s kapelou z hospody do tanečního sálu, kde buď už s vybraným partnerem nebo teprve na sále vyvoleným tančili, pokud měly dívky věneček mohly si partnera k tancování volit po celý večer samy, ačkoli kromně věnečku si tanečnice s výjimkou *dámské volenky*, vybírali muži. Jestliže dívka odmítla tanečníka mohlo se stát, že jí bylo s fanfárou za partnera dáno koště, což byla tehdy značná ostuda a přihodilo se to velmi zřídka. Ve večerních hodinách se šlo do některého hostince na společnou večeři, zpravidla vstupné na věneček pokrylo jídlo a muziku i ostatní výdaje, potom se všichni vrátili do sálu a tancovalo se až do půlnoci.